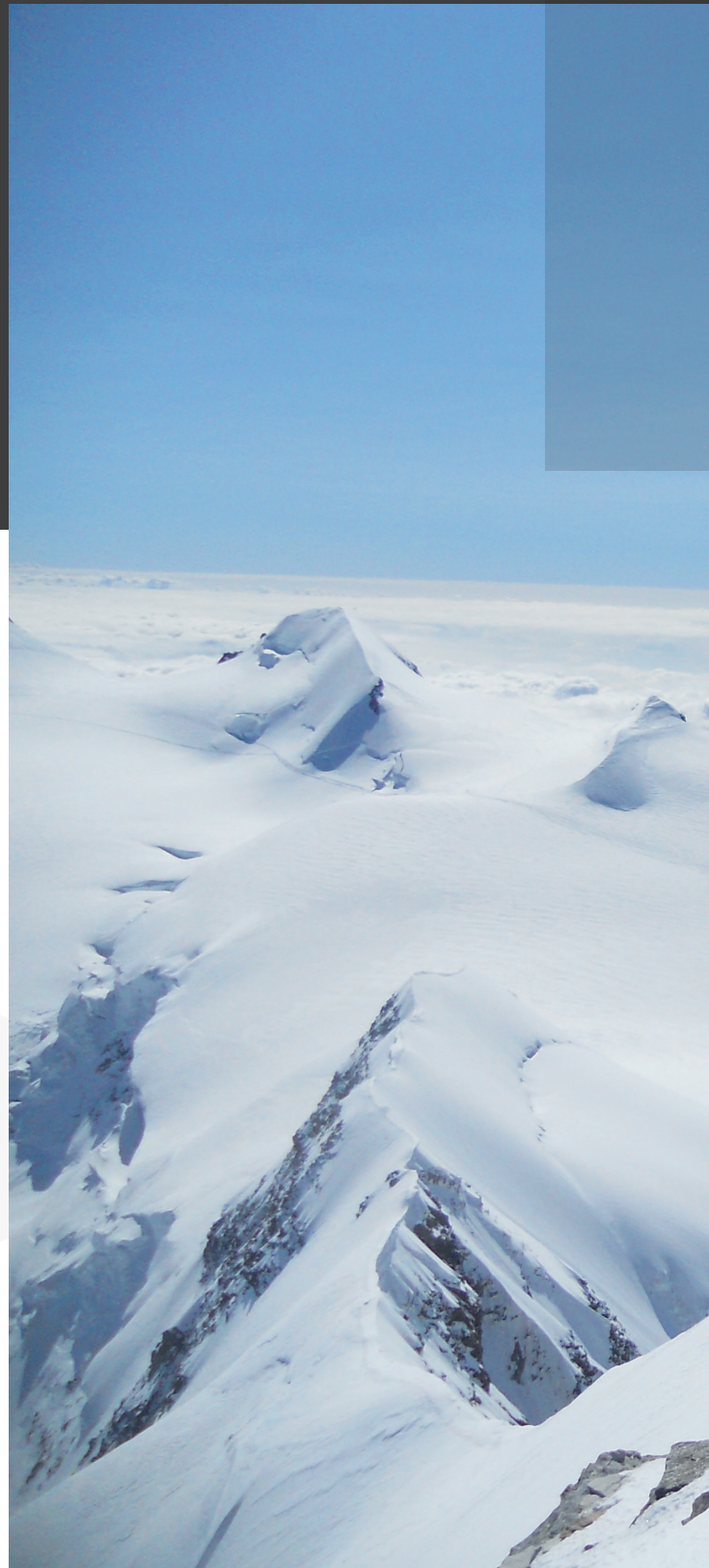

een weekje Alpen... ofte: bek

Vrijdagavond, 20u00. Klimmakker Serge De Smet staat aan de deur. We laden zijn klimspullen over in mijn auto en vertrekken richting Alpen. Na een korte nacht op een parking langs de snelweg rijden we zaterdag verder richting Zwitserland. Later op de dag rijden we via de col du Grand St Bernard Italië binnen. Het is kort na de middag wanneer we in Staffal de kabelbaan nemen richting Punta Indren in het Monte Rosa massief. De korte tocht vanuit Punta Indren naar de Gnifetti hut, die op papier een simpel opwarmertje zou moeten zijn, is een echt gevecht tegen de ontzettend sterke wind. We happen naar adem en hebben al onze aandacht nodig om niet omver te waaien. Afgekoeld en met een gezonde blos op de wangen komen we in de hut aan. De rest van de dag vullen we met rusten en we maken een praatje met de andere klimmers. Na het avondeten kruipen we onder de wol.

Maandagochtend zijn we vroeg uit de veren. Na een stevig ontbijt stappen we de Lysgletsjer op. Van uit de hut vertrekken verschillende cordées in dezelfde richting om samen een lange, zigzaggende sliert te vormen. Het grootste deel van de klimmers draait, tot mijn grote verbazing, echter naar het oosten vóór we op de colle del Lys aankomen. Die gaan dus allemaal richting Corno Nero, Balmenhorn en Vincentpyramide. Wij zijn op dit moment niet geïnteresseerd in deze toppen en klimmen verder tot aan de colle del Lys. Ondertussen is de zon opgekomen en worden we lekker opgewarmd. Na een korte break op de col dalen we af naar de colle Sesia om van daaruit naar de Zumsteinspitze (4563m) te klimmen. De hoogte laat zich voelen en we vorderen niet zo snel meer, maar tegen 11.00u staan we samen op de top. Na de verplichte topfoto's dalen we terug af om het sneeuwveld over te steken en zo naar de Margheritahut op de top van de Punta Gnifetti te klimmen. In de hut is het lekker warm en terwijl we genieten van een lekker bord pasta bespreken we onze plannen voor morgen.

Na het ontbijt in de Capanna Margherita dalen we terug af naar de colle del Lys. Via de Rocchia della Scoperta op 4178m beginnen we aan de beklimming van de oostelijke Lyskamm. Het eerste stuk van de beklimming is een smalle, steile graat. Het is nog vroeg in de ochtend en de sneeuw is nog redelijk hard. Na dit eerste stuk wordt de graat veel minder steil. Alhoewel we kunnen genieten van het uitzicht ik kijk toch met argusogen naar het volgende steile stuk dat zich aandient. In de laatste 150 hoogtemeters gaat de sneeuw over in hard ijs. Het is van groot belang dat we hier onze stijgijsers en piolet goed in het ijs kunnen plaatsen. Opperste concentratie is dus vereist want ik heb geen zin in de glijbaan van honderden meters die onder ons ligt. Dit steile stuk eindigt op een klein rotsplateau met een ondergesneeuwd kruis. We staan op de oostelijke top van de Lyskamm!!

klimming van de Mont Blanc

Na de wederzijdse felicitaties en de gebruikelijke foto's moeten we een knoop doorhakken : terugkeren of de volledige graatoverschrijding van de Lyskamm aanvangen? Maar het is nog vroeg, de sneeuw is goed en het weer is prima... Serge en ik wisselen een kwajongensblik uit en we grijnzen. We begrijpen elkaar: wij gaan voor de overschrijding. We beginnen aan de 1,5 km lange overschrijding. Het is een prachtige graat, maar zo verschrikkelijk smal. Op sommige stukken is het niet breder dan 30cm waarbij je links en rechts in een afgrond van honderden meters kijkt. Op twee plaatsen moeten we een relais bouwen waar Serge mij zekert om over een rotspartij te klauteren. Dit is echt "luchtig" klimmen.

We genieten met volle teugen en even later staan we ook op de westelijke Lyskamm top. Met z'n verijsde sneeuwelling van 60° vind ik de afdaling van de westelijke top nog aardig steil. Na nog een korte beklimming van de Punta Felik (4000er nummer 3 van de dag) staan we terug op de gletsjer. Van hieruit is het 2 km ploeteren naar de Rifugio Quintino Sella.

Via la Punta Bettolina dalen we woensdag terug af naar de auto. 's Middag zijn we weer op de parking. We rijden naar Pont St Martin aan het einde (of het begin) van de Gressoney-vallei. Hier doen we ons tegoed aan een lekkere pizza. Later op de dag rijden we naar Chamonix waar we de rest van de dag lui rondkuieren.

"NU IS HET ENKEL NOG RUSTIG HET PAD VOLGEN NAAR DE GOÛTER. EEN MAKKIE.. DENKEN WE, MAAR DE ROTSEN LIGGEN ER SPEKGLAD BIJ EN HET IS TWEE STAPPEN BERGOP OM DAN WEER EEN NAAR BENEDEN TE GLIJDEN. DIT IS ECHT FRUSTREREND..."

De volgende ochtend staan we om 9u00 in St Gervais les Bains waar we het beroemde treintje naar le Nid d'Aigle nemen om van daaruit naar Tête Rousse te trekken. In de trein maken we kennis met een bejaard Amerikaans echtpaar dat dezelfde plannen heeft als wij : de Mont Blanc beklimmen. De vrouw van 68 babbelt honderduit terwijl haar 72 jarige echtgenoot haar rustig intoomt als ze te enthousiast wordt. Serge en ik wisselen een twijfelachtige blik uit. Gaan die de Mont Blanc op?

Er staat een dikke mist en het is aardig koud maar dat kan de pret niet drukken. Tot onze grote verbazing zien we het Amerikaans koppel, via een andere route, veel sneller naar boven gaan dan wij. Ze lopen bijna bergop! Bij de refuge de Tête Rousse staat de dame ons fris en monter op te wachten. Ze heeft een tafel voor ons vrijgehouden en volkomen verbouwereerd volgen we haar naar binnen. We ontmoeten nog een ander Vlaams koppel en de rest van de namiddag zitten we in de hut klimverhalen uit te wisselen.

We staan vroeg op vandaag want we moeten door het beruchte Grand Couloir. Gezien het vroege uur levert die echter geen problemen op. Alle stenen zitten nog vastgevroren en we kunnen gemakkelijk en zonder gevaar oversteken. Nu is het enkel nog rustig het pad volgen naar de Goûter. Een makkie... denken we, maar de rotsen liggen er spekglad bij en het is twee stappen bergop om dan weer één naar beneden te glijden. Dit is echt frustrerend. We hebben nergens een goede houvast behalve daar waar een stukje metalen kabel op de rotsen bevestigd is. Ik begrijp waarom de gidsen hun klanten laten wachten. Als de zon dit ijs heeft laten smelten is dit helemaal niet moeilijk.

Enfin, we ploeteren verder en we zijn blij als we eindelijk op de zonovergoten Arrête du Goûter staan. Later die dag ontdekken we dat we, door een misverstand, enkel 2 pakjes gevriesdroogd eten mee hebben maar niets voor het ontbijt van morgen.

Aangezien we niet gereserveerd hebben moeten we in de ontvangstruime tussen de piolets en de stijgijzers slapen. We liggen wel comfortabel op onze matjes maar we slapen hooguit anderhalf uur.

Om 3.30u vertrekken we voor onze summitpush. "Op onze nuchtere maag naar boven" grinniken we. Het eerste uurtje klimmen gaat vlot. Ons hoofdlampje verlicht het spoor en we lopen in cordée tot aan de col du Goûter. Verschillende touwgroepen stoppen hier even om iets te eten. Wij moeten echter op onze honger blijven zitten en het duurt dan ook niet lang voor ons tempo begint te vertragen. Ik heb reuzenhonger en denk aan de lange klim die nog voor ons ligt. Ter hoogte van Vallot komt de zon op in het oosten maar veel kan ik niet genieten van de prachtige vergezichten. Ik heb honger!

Na de Grande en Petite Bosse wordt ons tempo frustrerend langzaam. Hier komen we de eerste afdalers tegen. Onder andere... het bejaarde koppel!! Ik verwonder mij niet meer over deze 2 supermensen. Ondertussen komt de top in zicht. Om 07.06u omhelzen Serge en ik elkaar op het hoogste punt van West-Europa. Het is erg koud en er staat een erg strakke wind, maar we hebben een prachtig zicht en we zijn dolgelukkig. Tijdens de afdaling knort mijn maag nu luider dan het geknars van de stijgijzers in de sneeuw maar ons euforisch gevoel helpt ons snel naar beneden. We maken nog een ommetje langs de Dôme du Goûter om daarna in de warme zon af te dalen naar de hut waar we meteen eten en drinken bestellen. Zes croque monsieurs en vier cola's later zijn we weer opgekikkerd en dalen we zonder noemenswaardige problemen af naar Tête Rousse.

We hebben een prachtige klimweek achter de rug. Acht toppen hebben we beklommen en het was genieten van de eerste tot de laatste minuut.

